

Gensyn med en af de vilde, der forblev vild

Inge Ellegaard vidste godt, at hendes malerier ikke gav nogen mening – for andre end hende selv. Det var derfor, hun først slap maleriet, da hun døde.

KUNST

PETER MICHAEL
HORNUNG

Blomster og flyvemaskiner. Inge Ellegaard – en retrospektiv udstilling.
Møstings Hus, Andebakkesti 5, Frederiksberg.
Til 7. okt.

Da Inge Ellegaard døde i 2010, 57 år gammel, lignede hun én, der havde brugt sig selv så godt, at hendes fremtid lå bag hende. Hun var det klassiske eksempel på, hvor hårdt det er at være billedkunstner, når man ikke er nogens darling og måske heller ikke ønsker at være det. Man er altid alene om metieren, altid alene om at skulle finde på det næste, man skal male og lade sig inspirere af. Det næste billede skulle jo helst blive enormt interessant, også selv om man måske ikke mente så enormt meget med det, der var udgangspunktet.

At male – maleprocessen eller maleriet som handling – var vigtigt for Inge Ellegaard, ingen tvivl om det. Men motiverne kunne godt ligne en blanded landhandel: oftest blomster, især roser, summende bier, fisk, flyvemaskiner, Poussin'er (altså citater fra den franske barokke klassicist Nicolas Poussins billeder) og en del mere. Ja, næsten hvad som helst.

For Inge Ellegaards maksime var, at alt kunne males, også selv om hun ikke kunne – eller ville – forklare, hvorfor hun malede netop det. Hun gav bare los, fyldte sine lærreder med store grove strøg og dir-

BLANDET LANDHANDEL.

Maleren Inge Ellegaard døde i 2010, så vi får aldrig svar på mange af de spørgsmål, hendes malerier eftertæder. Hvorfor malede hun f.eks. en hel serie billeder med bier? Og hænder?

Foto: Møstings Hus

to farver og så former, der blev en slags signatur for hendes individuelle og højt forskellige bestræbelser. En slags bekendelse skulle man ikke lede efter.

»Kunsten er for mig, at jeg har været der«, sagde hun til citat i en artikel i Politisk Revy fra 1983, der seks år senere blev citeret i Frederik Sjørnfelt og Poul Erik Tøjners klassiker 'Billedstorm – om dansk kunst og kultur på det seneste'. Dermed havde hun ikke sagt for meget, og så kun-

ne man selv bestemme, om hun med 'der' hentydede til atelieret som et sted – eller til maleriet som et medie. Eller noget helt tredje.

»KONSTRUERET VRØVL« var også et udtryk, som hun brugte om sine billeder. Ikke mange andre kunstnere ville bruge et sådant udtryk om det, de har satset liv og nærmest også lemmer på at kunne frembringe. Der er noget defaitistisk over ud-

sagnet. Inge Ellegaard malede, men hun malede ikke ud fra sig selv, ud fra en overbevisning om det personliges betydning for motivet. Den slags ville være romantik eller socialromantik. Og Inge Ellegaard var ikke til nogen af delene.

Maleriet var snarere en lidt uforudsigelig og fandenivoldsk gestus, der især havde sin berettigelse i, at man havde lov at male, hvad der nu passede én. Dette maleri var ikke ansat af nogen, det skulle ikke

illustrere noget, ikke engang formidde tanker og teorier fra læsningen af den postmoderne filosofi, der efter sigende optog kunstneren temmelig meget. Hvis dette maleri havde en bestemmelse, var det i hvert fald ikke at forklare noget for nogen. Når det blev sendt i byen, var det aldrig af pædagogiske grunde. Så var det snarere for at finde sin egen dødsrute – med fare for slet ikke at komme hjem igen.

NÅR MAN I DAG står – delvis måbende – foran de Inge Ellegaard-malerier, som er samlet i Møstings Hus, er det ingen kunst at finde på spørgsmål, man kan stille om dem. Hvorfor maler hun f.eks. en hel serie med bier? Hvad nytte gør de store kloaker i forgrunden af en Poussin-pastiche? Hvorfor skal en rose dække for Orfeus og Eurydike, et andet grovkornet Poussin-citat? Hvad skal otte fly på en brun bund? Og hvorfor kombinerer hun undertiden de vildeste strøg med et stramt bagvedliggende skema af linjer?

Men man skal ikke forvente noget svar fra billederne selv, uanset hvor længe man kigger på dem. Til deres grove karakter hører også, at de helt afviser ens vilje til indlevelse og forståelse.

Inge Ellegaard døde, netop som Arken åbnede sin mindeudstilling om 'De vilde 80'ere' og dermed mindedes den gruppe unge vilde kunstnere, som hun hørte til som ung. Hun var med på 'Kniven på hovedet' i 1982, på Tranegården, som med god grund er blevet kaldt de unges vilde gennembrudsudstilling. Men der var tale om et kunsthistorisk og ikke noget folkeligt gennembrud.

Folkeet blev Inge Ellegaard aldrig, og ung var hun kun i begyndelsen. Vild blev hun derimod ved med at være. For de billeder, der lige nu er hentet frem og udstillet, er vilde. Hvis man vil være morsom, kan man kalde dem Ellevilde. Også selv om de altid lignede et eller andet, lignede de med tiden mindre og mindre det, de andre gik og lavede. De var noget ganske særligt uden at være noget bestemt. De var Inge Ellegaards eneste måde at male billeder på. Og det gør dem – trods alt – personlige.

peter.michael.hornung@pol.dk